

EXPUNERE DE MOTIVE

Inițiem și supunem dezbaterii parlamentare **Propunerea legislativă privind modificarea și completarea Codului de procedură penală având în vedere necesitatea clarificării unor aspecte cu scopul asigurării unei justiții echitabile și eficiente.**

Un prim obiectiv al acestei propuneri legislative vizează modificarea dispozițiilor alin. (2) al art. 91¹ din Codul de procedură penală care, deși stabilesc în mod expres cazurile pentru care se poate dispune interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice, dau, totodată, posibilitatea, organelor de urmărire penală să intercepteze orice convorbire telefonică și să o înregistreze, astfel cum reiese din teza finală facând o analiză a sintagmei „în cazul unor alte infracțiuni grave”.

Din punct de vedere juridic orice infracțiune este gravă și prezintă un grad de pericol social mai ridicat decât în cazul faptelor antisociale care sunt considerate contravenții.

Legiuitorul penal a făcut distincția în cadrul infracțiunilor între forma simplă, care este gravă, și forma deosebit de gravă, pe care o definește prin sintagma „consecințe deosebit de grave”.

Actuala reglementare dă posibilitatea înlesnirii unor abuzuri din partea organelor de urmărire penală care obțin autorizația de interceptare și înregistrare a convorbirilor telefonice în cazul infracțiunilor în formă simplă chiar și în faza tentativei, pentru ca, ulterior, să schimbe încadrarea juridică în una din infracțiunile expres prevăzute la art. 91¹ alin. (2) din Codul de procedură penală și să acopere, practic, nelegalitatea obținerii autorizației.

Convorbirile telefonice, indiferent de persoanele între care se poartă, au un caracter privat și legiuitorul organic în materie penală trebuie să respecte principiile fundamentale constituționale care vizează dreptul la viața privată.

Astfel, prin introducerea în text a sintagmei „consecințe deosebit de grave” se urmărește precizarea clară a infracțiunilor pentru care se poate dispune această măsură, precum și stabilirea raportului de competență materială a organelor de urmărire penală.

Se impune, deasemenea, modificarea art. 159 alin. (8) din Codul de procedură penală, având în vedere Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în recursul în interesul legii nr. 25/2008, publicată în Monitorul Oficial nr. 372 din 3.06.2009, care interpretează în mod constituțional textul actual care este inexact.

Modificarea propusă urmărește clarificarea textului de lege și stabilirea în mod exact a termenului în care trebuie soluționat recursul împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării, precum și a sancțiunii ce intervine în cazul nerespectării acestui termen.

Cuantumul amenzii stabilite la alineatul (3) art. 198 din Codul de procedură penală este mult prea mare și dă posibilitatea organului de urmărire penală, precum și instanței de judecată, să abuzeze și să șicaneze în mod arbitrar apărătorii învinuiților sau inculpaților.

În spiritul Convenției Europene a Drepturilor Omului care dă posibilitatea unui recurs împotriva oricărei încheieri sau act juridic prin care a fost luată o măsură sancționatorie, este normal și legal ca acest recurs, în cazul art. 199 din Codul de procedură penală contestație, să fie soluționat de alte persoane decât cele care au aplicat sancțiunea.

În raport de cele arătate, am elaborat propunerea legislativă alăturată, pe care o supunem adoptării Parlamentului.

Inițiatori,

Albu Gheorghe, deputat PD-L

Boldea Mihail, deputat PD-L

Cionca Arghir Iustin, deputat PD-L

Oprișcan Doru, deputat PD-L

Sava Andrei, deputat PD-L

Seremi Ștefan, deputat PD-L

Stroe Mihai, deputat PD-L